Temps Ordinari - Segon diumenge

Per DavidG el dl., 10/01/2022 - 00:00

Is 62,1-5
1Co 124-11
Jn 2,1-12

Després del Nadal, recuperem les celebracions dominicals del temps ordinari, però no permetem que el relat d'aquests dies de festes passi en va. Per exemple, recordem i fixem l'atenció en el vell Simeó. El seu encontre amb el qui serà Llum de les nacions el fa dir: -"*Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau com li havíeu promès".*

Però, fixem-nos bé i no el malinterpretem. Les paraules de l'ancià profeta no signifiquen: -"*Ara ja l'he vist. S'ha complert el que esperava. Puc anar-me'n a casa i fer la meva".*

Més aviat, Simeó, demanant al Senyor que el deixi marxar en pau, prega per un tast del que el Ressuscitat donarà als seus deixebles el Diumenge de Pasqua: reprendre les passes del dia a dia amb aquella pau que sols Déu pot donar. Simeó en rep ara una penyora i aquesta pau el fa sortir del temple i tornar a la vida quotidiana d'una altra manera, amb una mirada nova, amb un cor nou.

També nosaltres, l'hem demanada a la pregària de col·lecta: -"*Concediu la pau als nostres temps"*.

Aquesta pau també serà la darrera paraula de l'eucaristia, per part del prevere: "*aneu-vos-en en pau*".

Els fidels no contestaran –tot i que, de vegades ho pensin-: -"*Ja era hora!" o "Ja hem complert el nostre deure. Fins la setmana vinent".*

En canvi, el que la comunitat respon és: *-"Donem gràcies a Déu".*

I donem gràcies perquè el mateix Senyor ens ha fet mereixedors d'un encàrrec a acomplir en el seu nom. No a qualsevol se li fa un encàrrec de confiança. Ell ens fa dignes de la seva missió.

Uns reben la missió de pronunciar una paraula profunda, la que revela Aquell qui habita en el cor de tot el creat. Altres reben l'encàrrec de desglossar les veritats i fer-les més entenedores. Altres reben el do de la fe i en són far pels qui viuen en la incertesa, l'infortuni o, fins i tot, l'excés de comoditat. Altres reben el do de donar la salut als malalts, la del cos i la de l'ànima. Aquests sabran guarir amb les seves paraules i els seus fets, suscitant l'esperit de fortalesa. Uns altres rebran l'encàrrec de fer miracles, de profetitzar, de distingir si un esperit és fals o autèntic, de parlar llenguatges misteriosos, d'interpretar-los... Cadascú un do diferent, el seu.

Avui, en combregar el cos de Crist ens obrirem a la gràcia de la llum i del coratge. Llum per saber què és el que hem de fer en el seu Nom, coratge per dur-ho a terme. La presència sensible del cos de Crist en nosaltres, d'alguna manera, activa aquest do de part de Déu. Un do que és el bé més preuat perquè em dona saber què fer i com fer-ho.

-"*Déu ho farà valent-se de cadascú de nosaltres"*, diu Sant Pau als corintis.

¡Quin gran repte poder viure un apoderament tan gran i una resposta tan generosa! Entendrem que aquest és el secret de Crist en nosaltres? Portar la pau per allà on passem, per cada instant que travessem.

Lluny de creure'ns la causa del bé que Déu fa valent-se de nosaltres, estarem fent cas a la Mare de Déu de Canà quan diu als servents de les noces: -"*Feu tot allò que ell us digui".*

Omplirem les piques d'aigua fins dalt, ben bé fins dalt. Portarem al límit els nostres esforços perquè Déu i la Humanitat es trobin. Però ben conscients que és Jesús el que farà possible que aquella aigua esdevingui el vi de l'alegria, de la festa, el vi millor que segella la trobada del nuvi i la núvia.

"*Ara no et podran dir més "l'Abandonada*", no podran dir "*La Desolada*" a la teva terra; a tu et diran "*Jo-me-l'estimo"*, i a la teva terra "*Té marit*", perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra...el teu Déu estarà content de tenir-te, com el nuvi està content de tenir la núvia", diu Isaïes a la primera lectura.

Acollim, doncs, avui la pau de Déu enmig nostre. Aquesta pau és un do i és un servei que cadascú haurà de discernir perquè plegats visquem la plenitud del Regne.

ETIQUETES
ENCONTRE DO PAU